

Sygn. akt IC 30/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Alina Gąsior
Protokolant	stażysta Daria Mazerant

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. R.**

przeciwko (...) **SA w Ł.**

o zadośćuczynienie

- zasądza od pozwanego (...) SA w Ł. na rzecz powoda K. R. kwotę 60.000 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego (...) SA w Ł. na rzecz powoda K. R. kwotę 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanego (...) SA w Ł. na rzecz powoda K. R. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) SA w Ł. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim) kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa;
- nie obciąża powoda opłatą sądową od oddalonej części powództwa, przejmując ją na rachunek Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim).

SSO Alina Gąsior

UWAGA: POSTANOWIENIEM Z DN. 16.01.2017 R. ZMIENIONO PKT. 4 WYROKU

Sygn. akt IC 30/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 stycznia 2016 roku powód K. R. reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 65.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 stycznia 2015 roku tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w związku z art. 24 par. 1 k.c. oraz o zasądzenie kwoty 25.000 złotych wraz z

ustawowymi odsetkami od dnia 9 stycznia 2015 roku tytułem odszkodowania zgodnie z art.446 par. 3 k.c. a nadto o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 złotych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 16 kwietnia 2000 roku miał miejsce wypadek drogowy, w którym śmierć poniosła, żona powoda H. R.. Sprawca zdarzenia, B. J. został uznany winnym spowodowania przedmiotowego wypadku. Posiadacz pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Powód zgłosił swoje roszczenie pozwanemu pismem z dnia 11 grudnia 2014 roku, a pozwany decyzją z dnia 8 stycznia 2015 roku przyznał powodowi 25.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Powód wskazał, że zmarła żona była jego wielką miłością. Z małżeństwa mieli troje dzieci. H. R., mimo wielu obowiązków, zawsze znalazła czas dla męża, gotowała pyszne obiady, piekła ciasta, udzielała się w Komitecie Rodzicielskim. Po tragicznym wypadku powód załamał się psychicznie, nie był w stanie funkcjonować, musiał przejąć wszelkie obowiązki związane z wychowaniem trzech synów.

Uzasadniając roszczenie w zakresie odszkodowania, powód wskazał, że to on zabezpieczał rodzinę pod względem finansowym, jednak żona stwarzała mu odpowiednie warunki, opiekując się synami, dbając o ich edukację i wychowanie. Z chwilą śmierci żony powód musiał sam przejąć wszystkie obowiązki, było mu bardzo ciężko.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 11 marca 2016 roku pozwany reprezentowany przez pełnomocnika nie uznał powództwa, wnosząc o jego oddalenie i wniósł również o zasądzenie kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że kwota 25.000 złotych wypłacona przez pozwanego wyczerpuje roszczenie powoda w zakresie zadośćuczynienia, natomiast zdaniem pozwanej powód nie wykazał pogorszenia swojej sytuacji życiowej po śmierci żony.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 16 kwietnia 2000 roku na trasie K - 8 w gminie T., B. J. kierując samochodem osobowym marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w warunkach ograniczonej widoczności, uderzył w tył jadącego w tym samym kierunku samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanego przez W. G., spychając go z jezdni na pobocze. W samochodzie osobowym F. (...) jechała żona powoda, która w wyniku doznanych obrażeń zmarła.

Sprawca wypadku B. J. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 13 listopada 2000 r., w sprawie II K 613/00 został skazany za powyższe przestępstwo na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat.

(okoliczność bezsporna, kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. – k. 18)

Kierujący pojazdem marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) B. J. w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) pozwanego.

(okoliczność bezsporna)

Powód K. R. pismem z dnia 11 grudnia 2014 r. wystąpił wobec pozwanego Towarzystwa z roszczeniem o zapłatę 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 25.000 złotych tytułem znacznego pogorszenia sytuacji życiowej. Decyzją z dnia 8 stycznia 2015 roku pozwane Towarzystwo przyznało na rzecz powoda kwotę 25.000 złotych tytułem zadośćuczynienia i odmówiło przyznania odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej.

(dowód: pismo z dnia 11.12.2014 r. – k. 19, decyzja pozwanego – k. 22)

Powód K. R. w dacie zdarzenia mieszkał wraz z żoną i trójką małoletnich synów w wieku od 5 do 9 lat. Rodzina mieszkała w domu przekazanym darowizną przez wujka żony, w zamian za dożywocie i opiekę nad nim. Po tragicznym wypadku pojawiły się konflikty z wujem i powód wraz z dziećmi zmuszony był wyprowadzić się z dotychczasowego mieszkania. Powód za pieniądze uzyskane od Ubezpieczyciela i z kredytu zakupił dom z działką, gdzie zamieszkał wraz z synami. Zdarzało się, że powodowi brakowało środków na bieżące utrzymanie i wówczas pożyczał pieniądze od rodziny.

Przed wypadkiem powód pracował zawodowo w Państwowych Zakładach (...), a jego zmarła żona pracowała w firmie odzieżowej jako krawcowa. Poza tym oboje małżonkowie posiadali gospodarstwo rolne o powierzchni 6 ha, w którym pracowali. Powód wraz z żoną i dziećmi jeździł w odwiedziny do rodziny, razem spędzali czas, żona powoda należała do komitetu rodzicielskiego. Małżonkowie wspólnie podejmowali decyzje. Po tragicznym wypadku powód nie mógł prawidłowo funkcjonować, jednak nie korzystał z pomocy specjalisty, ponieważ musiał zająć się dziećmi. Powód był zmuszony przejąć wszystkie obowiązki domowe, które wcześniej wykonywała jego żona. Czasami pomagała powodowi jego mama. Aktualnie powód pracuje w gospodarstwie ogrodniczym w L. jako palacz. (...) nadal mieszkają z powodem, przy czym jeden z synów studiuje, a dwaj pozostali pracują dorywczo. Powód ciągle odwiedza grób żony, nie może pogodzić się z jej śmiercią.

(dowód: zeznania powoda – nagranie na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. min. od 00:04:30 – 00:15:04 – płyta k.52, protokół skrócony – k. 50v, 51 w związku z zeznaniami na rozprawie w dniu 10 listopada 2016 r. – protokół – k. 137v, 138, zeznania świadka M. R. – nagranie na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 r. – min. od 00:04:56 – 00:12:18 – płyta k. 95, protokół skrócony – k. 93v, 94, zeznania świadka J. B. – nagranie na rozprawie w dniu 24 maja 2016 r. – min. od 00:03:04 – 00:11:51 – płyta k. 104, protokół skrócony – k. 102v, 103)

W wyniku śmierci żony u powoda wystąpił naturalny okres żałoby. Powód nie wymagał i nie wymaga leczenia psychiatrycznego ani pomocy psychologicznej. Mechanizmy obronne jego psychiki funkcjonowały i nadal funkcjonują prawidłowo. Stan emocjonalny powoda jest stabilny. Powód był i jest w stanie wykonywać prawidłowo swoje role życiowe i funkcjonować normalnie, choć wymagało to od niego bardzo dużego poświęcenia.

(dowód: opinia biegłego psychologa M. P. – k. 117-118)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w dacie zdarzenia regulowało natomiast Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. 1992.96.475)

W świetle zapisu § 10 ust. 1 powyższego rozporządzenia, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z § 10 ust. 3 cytowanego aktu prawnego z ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W dacie zdarzenia posiadacz pojazdu, który spowodował wypadek komunikacyjny, był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń. Do wyrządzenia szkody H. R. doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Wobec powyższego, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 kc w związku z art. 435 § 1 kc. Spełniona została także przesłanka, iż poszkodowana matka powoda wskutek uszkodzeń ciała doznanych w wypadku komunikacyjnym zmarła.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodowi.

Należy wskazać, iż podstawę prawną żądania powoda stanowi norma art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc. Zdarzenie, z którego powód wywodzi swoje roszczenie miało miejsce w dniu 16 kwietnia 2000 r., a zatem przed wejściem w życie art. 446 § 4 kc, który to przepis obowiązuje od 3 sierpnia 2008 r. i wobec powyższego nie może on być podstawą rekompensowania krzywdy doznanej przez powoda w następstwie śmierci córki. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w pełni stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010r. wydanej w sprawie III CZP 76/10. Zgodnie z powyższą uchwałą więź rodzinna jest dobrem osobistym. Za jej zerwanie wskutek śmierci osoby bliskiej wywołanej przestępstwem członkom rodziny należy się zadośćuczynienie pieniężne.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż katalog dóbr osobistych określony w art. 23 kc ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 kc objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, pleć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej.

Trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 KRO). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 kc jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególnie więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 kc.”

Wobec powyższego Sąd, podzielając stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w cytowanej powyżej uchwale, uznał, iż najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 3 sierpnia 2008 r.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał powództwo w niniejszej sprawie co do zasady za uzasadnione.

Na podstawie wskazanych przepisów kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Śmierć osoby bliskiej stanowi zwykle wielki wstrząs dla rodziny, a cierpienia psychiczne, jakie się z tym wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była więź emocjonalna łącząca zmarłego z jego najbliższymi.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanego krzywdy oraz przy uwzględnieniu, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość (por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Śmierć H. R. spowodowała wystąpienie u powoda reakcji żałoby. Powód wraz z żoną i trójką dzieci tworzyli szczęśliwą, kochającą się rodzinę. Razem spędzali wolny czas, odwiedzali rodzinę i znajomych, podejmowali wspólne decyzje, zajmowali się wychowywaniem dzieci. Zmarła H. R. była dla powoda wsparciem i radością.

Po jej śmierci życie powoda uległo radykalnej zmianie. Powód sam musiał zająć się dziećmi, zarobić na ich utrzymanie, a jednocześnie zająć się wychowaniem synów i zapewnić im opiekę. W jednej chwili powód utracił swoją ukochaną żonę i musiał sam zmagać się z trudami codziennego życia. W jego życiu nastąpiła niewyobrażalna zmiana, powód czuł i nadal czuje się bardzo osamotniony, ciągle tęskni za żoną, odwiedza jej grób. W wyniku konfliktu z rodziną powód zmuszony był także do wyprowadzenia się z dotychczasowego domu, w którym mieszkał wraz z żoną, co jeszcze bardziej potęgowało jego poczucie żalu i osamotnienia.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności uzasadniają przyznanie powodowi stosownej kwoty tytułem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia winna wynosić 85.000 zł. Skoro powodowi została już przez pozwanego wypłacona kwota 25.000 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 60.000 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc, zasądzając odsetki od dnia następnego po dniu wydania przez pozwanego decyzji o zakończeniu postępowania likwidacyjnego szkody. Pozwany decyzją z dnia 8 stycznia 2015 r. przyznał powodowi kwotę 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia, tym samym odmawiając powodowi wypłaty pozostałej części. Dlatego też odsetki od zasądzonej kwoty tytułem zadośćuczynienia zostały zasądzone od dnia 8 stycznia 2015 roku.

Odnosząc się do żądania pozwu w zakresie odszkodowania należy wskazać, że przepis art. 446 § 3 kc daje możliwość dochodzenia roszczeń dla osób bliskich, które należą do kręgu tzw. pośrednio poszkodowanych.

Zgodnie z powołanym przepisem Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej.

Dla zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 kc, istotne jest ustalenie, że śmierć poszkodowanego spowodowała znaczne pogorszenie sytuacji życiowej osoby występującej z roszczeniem. Przejawiać się ono może w utracie wsparcia i pomocy w rozmaitych sytuacjach życiowych, w organizowaniu codziennych spraw, w utracie szansy na pomoc w przyszłości.

Sąd określając wysokość odszkodowania przyznanego najbliższym członkom rodziny osoby zmarłej z powodu wypadku zawinionego przez inną osobę, jeżeli wskutek śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej, jest obowiązany wziąć pod uwagę różnice między stanem, w jakim znaleźli się członkowie rodziny zmarłego po śmierci poszkodowanego, a ich przewidywanym stanem materialnym gdyby żył (por. wyrok SN z dnia 16. VII. 2004 roku w sprawie sygn. akt I C 83/04 –Monitor Prawniczy 2004/16/726).

Ponadto ocena, czy nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji członków rodziny zmarłego, nie może odnosić się wyłącznie do stanu z dnia śmierci poszkodowanego, ale może prowadzić do porównania hipotetycznego stanu odzwierciedlającego sytuację w jakiej w przyszłości znajdowałiby się bliscy zmarłego do sytuacji w jakiej znajdują się w związku ze śmiercią poszkodowanego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 19.04.2002 roku w sprawie sygn. akt I A Ca 23/01- Wokanda 2002/7-8/77).

Wymienione w treści przepisu znaczne pogorszenie sytuacji życiowej obejmuje szeroko rozumianą szkodę majątkową, na którą składają się dwa elementy. Przede wszystkim odszkodowanie to wyrównać ma szkody, które nie ulegają uwzględnieniu przy zasądzeniu renty. Są to szeroko pojęte szkody materialne, często nieuchwytnie i trudne do obliczenia, prowadzące do znacznego pogorszenia sytuacji osoby najbliższej. Drugim elementem są szkody polegające na obiektywnym pogorszeniu pozycji życiowej danej osoby w świecie zewnętrznym, na które to pogorszenie składa się przede wszystkim poczucie osamotnienia i trudności życiowe związane ze śmiercią najbliższego członka rodziny (por. G. Bieniek, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia: zobowiązania, Warszawa 1999, t. I, s. 421-422 oraz A. Szponar, Odszkodowanie za szkodę majątkową. Szkoda na mieniu i osobie, Bydgoszcz 1998, s. 182). Nie podlegają natomiast wynagrodzeniu pieniężnemu same cierpienia moralne będące następstwem śmierci poszkodowanego (wyrok SN z 26.10.1970 r., III PZP 27/70, OSN z 1971 r., poz. 120).

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż żądanie powoda w zakresie przyznania odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej w związku ze śmiercią żony zasługuje na uwzględnienie. Mianowicie, przed wypadkiem zmarła H. R. mieszkała wraz z mężem i trójką małoletnich synów. Zarówno powód jak i jego żona pracowali, przy czym H. R. pracowała w szwalni, poza tym to ona głównie zajmowała się domem i dziećmi. Po jej śmierci powód musiał przejąć wszystkie obowiązki domowe, zapewnić opiekę małoletnim synom i zarobić na ich utrzymanie. Kiedy żyła H. R. oboje małżonkowie zajmowali się również pracą w gospodarstwie rolnym, natomiast po śmierci żony powód zmuszony był do opuszczenia dotychczasowego domu i kupna nowego, co znacznie uszczupliło domowy budżet. Po tragicznym wypadku jedynie powód zarabiał na utrzymanie rodziny, a małoletni synowie otrzymali po śmierci matki niewielkie renty.

W ocenie Sądu tragiczna śmierć H. R. wpłynęła niewątpliwie na znaczne pogorszenie sytuacji życiowej powoda, który sam musiał pracować zawodowo i opiekować się trójką małych dzieci. Zdarzały się sytuacje, że powód zmuszony był pożyczać pieniądze na bieżące utrzymanie. Powód nie mógł liczyć na pomoc i wsparcie żony przy załatwianiu różnych spraw urzędowych i związanych z codziennym funkcjonowaniem. Utrata żony wpłynęła niewątpliwie na pogorszenie sytuacji materialnej i życiowej powoda i wpłynęła na jego funkcjonowanie w dalszym życiu.

Ustalając wysokość odszkodowania Sąd wziął pod uwagę, że w dacie wypadku zmarła była osobą młodą, posiadała stałą pracę, poza tym razem z mężem pracowała w gospodarstwie rolnym, przyczyniając się niewątpliwie do przysparzania budżetu domowego. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że zmarła miała na utrzymaniu troje małoletnich dzieci, co do których była zobowiązana do utrzymania, opieki i pomocy.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.000 zł. tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej po śmierci H. R..

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie jako nieuzasadnione.

Ustawowe odsetki od kwoty 20.000 złotych przyznanej tytułem odszkodowania Sąd zasądził na podstawie art. 481 k.c. od dnia następnego po wydaniu przez pozwanego decyzji ustalającej wysokość odszkodowania, tj. od dnia 9 stycznia 2015 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd miał na uwadze, że powództwo zostało uwzględnione prawie w całości i dlatego też na podstawie art. 98 kpc, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z uwagi na wynik sprawy Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 kpc nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.000 zł. tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa.

Jednocześnie mając na uwadze charakter roszczenia, sytuację majątkową powoda i nieznaczny procent „przegranej” sprawy Sąd nie obciążył powoda opłatą sądową od oddalonej części powództwa.

Sędzia SO Alina Gąsior